

Čís. 1333.

Zločinu dle §u 132 tr. zák. dopouští se i souložník matky, jenž svedl dceru její, splozenou jiným a žijící se svůdcem ve společné domácnosti, ku smilstvu, získav si její náklonnost dary.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1923, Kr 427/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 23. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu dle § 132 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř., její vývody však i, pokud jsou věnovány dolíčení formelně právního důvodu, dotýkají se právního posouzení skutkové podstaty. Stížnost popírá, že nezl. Františka K-ová byla svěřena dohledu a výchovnému obžalovanému a že ve zjištěné činnosti jest stělesněn znak svedení ve smyslu §u 132 tr. zák. Stížnost je bezdůvodná. Po skutkové stránce vzal soud za prokázáno, že obžalovaný žil asi od roku 1905 ve společné domácnosti s Marií K-ovou, která přivedla do této domácnosti 3 děti z prvního manželství, mezi nimi Františku K-ovou; že obžalovaný byl přednostou domácnosti, živil a šatil děti a to i děti, pocházející z manželství K-ové; že mezi obžalovaným a dětmi utvořil se takový poměr, že ho tyto nazývaly tatínkem; že asi v roce 1917 navázal obžalovaný milostný poměr s nezl. Františkou K-ovou, který udržoval po 3 leta, v kteréžto době obžalovaný se jmenovanou vícekrátě tělesně obcoval, zjednav si dříve její náklonnost a povolnost různými dary; že následkem tohoto obcování Františka K-ová obtěžkala a dala život nemanželskému dítěti. Za těchto zjištěných okolností nelze důvodně popírat, že tu nebyl zákonný znak svěření k dohledu a výchově. Stížnost je na omylu, žádá-li, že ono svěření k dohledu neb výchově musilo by spočívat na nějakém právním poměru, jehož tu není, poněvadž děti a to i Františka K-ová měly mimo matku ještě poručníka a po jeho smrti matku jako poručnici. Neboť zákonnému pojmu svěření odpovídá i pouhé skutečné vykonávání práva dohledu a výchovy. Takovýto poměr byl tu založen tím, že matka, zároveň poručnice, přivedla svou nezletilou dceru do své nové s obžalovaným společné domácnosti a že obžalovaný staral se též o tuto nezletilou tak jako o své vlastní dítě. Obžalovaný byl hlavou všech ve společné domácnosti žijících osob; z tohoto jeho vůdčího postavení vyplývalo samo sebou právo k dohledu nad činností a chováním se všech těchto osob a v důsledku toho, pokud jde o nezletilé, právo k dohledu a výchově. Obžalovaný zaujímal proto vůči nezl. Františce K-ové postavení, které propůjčovalo nejen práva, nýbrž na druhé straně zavazovalo ho i ku zvláštním povinnostem oproti této nezletilé jakožto osobě jemu podřízené i znamená proto svedení této nezletilé ve společné domácnosti žijící osoby již samo sebou ono porušení povinnosti k pohlavní mravnosti, jež trestá se dle zvláštního před-

pisu §u 132 tr. zák., Námtika stížnosti, že v tomto případě není též opodstatněn znak svedení, poněvadž prý obžalovaný nepoužíval své udánlivé dohlédací a výchovné moci, by došel lásky Františky K-ové, nýbrž že jednal jen tak, jako každý úplně cizí citel, dáváje jí dary, že tedy používal těchže prostředků, jako každý jiný, jenž chce dosáhnouti náklonnost dívky, není opodstaněna. Účelem zákona je chrániti před svedením ke smilstvu vůbec osoby, které pro svůj věk nebo své postavení ke svůdci potřebují objektivně ochrany. Zákon pokládá proto za svůdce prostě toho, kdo osobu, v §u 132 tr. zák. blíže naznačenou, přiměje, by smilný čin spáchala nebo trpěla. Tento předpoklad je však splněn zjištěním rozsudku, že obžalovaný zjednal si náklonnost a povolnost dívky různými dary. Tím je prokázána iniciativnost jeho činění a více zapotřebí není. Nalézací soud posoudil proto věc právnicky správně a není tu vytýkané zmatečnosti.

Čís. 1334.

Výrok nalézacího soudu o dostatečnosti nebo nedostatečnosti navrhané sazby (§§ 1, 5 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.) jest skutkovým zjištěním. Přezkoumatí lze výrok ten jen v otázce, zda bylo zákona správně použito po té stránce, zda bylo nalézacím soudem v předpokladech závěru přihlíženo ke všem hlediskům dle zákona proň závažným.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1923, Kr I 664/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 14. září 1923, jímž se soud nalézací dle § 261. tr. ř. prohlásil nepřislušným k projednání a rozhodnutí trestní věci proti obžalovanému Václavu G-ovi pro zločiny podvodu dokonaného a nedokonaného dle §u 8, 197, 200, 203 tr. zák., zpronevěry dle §u 183. tr. zák. a pro přečin úpadku dle §u 486. tr. zák. a přikázal věc soudu porotnímu, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

V trestních případech, jež se projednávají sborovým soudem prvé stolice následkem návrhu veřejného obžalobce, by bylo použito trestní sazby §u 1. zákona ze dne 22. prosince 1921. čís. 471 sb. z. a n., prohlásí se nalézací soud dle §u 5. téhož zákona nepřislušným, uzná-li, že navrhaná sazba není dostatečnou pro čin, který je předmětem obžaloby. Výrok o dostatečnosti nebo nedostatečnosti navrhané sazby není důsledkem zjištění, že tu nejsou nebo jsou určité zákonem přesně stanovené skutečnosti, na nichž použití sazby té nebo sazby vyšší závisí, nýbrž je výsledkem a výrazem volného uvažování soudcovského. Jako výraz volného uvažování vymyká se výrok z přezkoumání zrušovacím soudem v tom směru, zda předpoklady opravňují k takovému závěru. Než přes to sluší připustiti přezkoumání, zda bylo zák. správně použito